

Publicerad 2009-01-17 08:17 av Patrik M/nsson

visst är det kamoufleringens tid, under alla varumärken, kostymer och telefonsamtal döljer sig något, måhända är det människor.

Lärdomen av folk i almänhet.

Tiderna förändras, människan med den.

Försöker kamouflera sig till nått man borde va.

Det är synd om den som söker, men aldrig hittar svar.

Det är synd om dom som menar, att dom inte har något kvar.

Gamla sår kan läkas efter tillräckligt med tid.

Nya horisonter vidgas, om man bara håller i.

Den höjden utav lycka, vart finner man sen den.

Vart vaskar man sin glädje, om inte i sig själv.

Vartefter saker når oss så singlar våran törst.

Vi lär oss leva vackert, att hysa sånt som gömts.

Sen tackar vi varandra, för att allting gick så bra.

På kvällen är det tyst igen, ingen minns vad den sa.

Så rullar det säkert runt igen man ger, får och tar.

Kan inte göra annat än att stå här och titta på.

Hur folk blir grönbrunt randigt kamouflerade.

Av livets skarpa krita, vass är den som få.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Patrik M/nsson med Poeter.se id #12879 innehar upphovsrätten